

Σύντροφοι και συντρόφισσες, προσπαθήσαμε να μην κάνουμε μία μεγάλη εισήγηση αφενός γιατί πολλούς από τους άξονες που βάλαμε έχουν ήδη προσεγγιστεί στο πρόσφατο παρελθόν και αφετέρου για να αφήσουμε χώρο και διάθεση για την μετέπειτα κουβέντα που ελπίζουμε ότι θα ακολουθήσει.

Ξεκινάμε λοιπόν από τη μεγάλη εικόνα της εποχής που μας έτυχε να ζήσουμε, για να εστιάσουμε αργότερα και πιο ειδικά πάνω στα καθήκοντα που προκύπτουν για το ταξικό κίνημα και την ακόμα πιο ειδική αιχμή, ίσως και αδικημένη ή παραμελημένη, αυτή της αντιμιλιταριστικής πάλης.

Βιώνουμε από πρώτο χέρι στο πετσί μας τι σημαίνει κρίση, δεν χρειάζονται να αναφερθούν ξανά οι τραγικά επαναλαμβανόμενες μα τόσο πραγματικές περιγραφές για τους μισθούς, τις συντάξεις, τα κατακρεουργημένα δικαιώματα, την περιστολή κοινωνικών και εργατικών δικαιωμάτων, τους πλειστηριασμούς, την “απελευθέρωση” της λεηλασίας της φύσης αλλά και της εργατικής τάξης από το κεφάλαιο.

Έχουμε σε αυτό το σημείο ένα πρώτο δεδομένο: Η κρίση δεν έχει ξεπεραστεί, το παγκόσμιο χρέος βρίσκεται σε υψηλότερα επίπεδα από αυτά του 2008, η κερδοφορία για το κεφάλαιο παραμένει μικρή. Πριν λίγες ημέρες, το ΔΝΤ προειδοποίησε στην ετήσια έκθεσή του, για νέο ξέσπασμα μίας παγκόσμιας, ακόμα μεγαλύτερης καπιταλιστικής κρίσης για αυτούς ακριβώς τους λόγους. Μπορεί τα αστικά κόμματα να μιλάν για ανάπτυξη, για εξόδους από τα μνημόνια και την ίδια στιγμή να ξερογλείφονται για επενδύσεις, αλλά αυτό όπως και να χει είναι κάτι που ακόμα κι αν συμβεί, δεν αφορά εμάς. Η άνοδος της οικονομίας θα πατήσει πάνω στους πολύ “ανταγωνιστικούς” - τσακισμένους μας μισθούς και στην συνέχιση της καταλήστευσης του κοινωνικού πλούτου και των φυσικών πόρων για να ανακεφαλαιοποιούνται οι τράπεζες και να παίρνουν δάνεια οι επιχειρήσεις αλλά και για να προκύπτουν νέες φοροελαφρύνσεις για εφοπλιστές και βιομηχάνους. Για χάρη του έθνους λοιπόν, αυτού του ιστορικού ψεύδους και μεγάλου κόλπου των αστών, η ένταση της εκμετάλλευσής μας έχει μάλλον δρόμο ακόμη μπροστά της.

Έχουμε ένα ακόμα δεδομένο, κι αυτό απότοκο της κρίσης αλλά και της ίδιας της φύσης του καπιταλιστικού συστήματος: οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί ανάμεσα σε εθνικά ή πολυεθνικά κεφάλαια, προερχόμενα κυρίως από τις “προηγμένες” ή τις ανταπτυσσόμενες χώρες οξύνονται, είτε αυτό αφορά τους εμπορικούς ανταγωνισμούς, είτε τους ενεργειακούς, είτε ακόμα και πολεμικούς, έστω και μέσω αντιπροσώπων.

Τρίτο δεδομένο, που αφορά πιο συγκεκριμένα την περιοχή των Βαλκανίων και της ΝΑ Μεσογείου είναι οι ανταγωνισμοί για το ποιες δυνάμεις θα την ελέγχουν ή έστω θα μπορέσουν να πάρουν το μεγαλύτερο δυνατό κομμάτι από την πίτα των κερδών. Των κερδών από τους αγωγούς που θα τροφοδοτούν με φυσικό αέριο την Ευρώπη, των κερδών από τις επενδύσεις που προαναφέραμε, των κερδών από την πώληση οπλικών συστημάτων αλλά και εμπορευμάτων. Από τη μία οι Η.Π.Α. ως κουμάντο του ΝΑΤΟ, από την άλλη η Ρωσία που χάνει την επιρροή της στην περιοχή των Βαλκανίων αλλά και μια σειρά άλλων κρατών όπως η Γερμανία και η Γαλλία που ακολουθούν την δική τους πολιτική και οικονομική στρατηγική, αναμοχλεύουν τους εθνικισμούς για να μπορέσουν να δικαιολογήσουν την ανάγκη για παρουσία τους (είτε ειρηνικά, είτε ακόμα και με πόλεμο). Το παράδειγμα της Συρίας με τον πόλεμο να μην έχει τελειώσει ακόμα, όπου τα αρπακτικά περιμένουν τη λήξη του και αλλάζουν τις συμμαχίες με απίστευτες ταχύτητες είναι χαρακτηριστικό.

Τέταρτο δεδομένο, για να μπαίνουμε και στα δικά μας νερά είναι ο ρόλος του Ελληνικού κράτους μέσα σε όλα αυτά. Ας είμαστε σύντομοι:

-στρατιωτική/ ενεργειακή συμμαχία με Ισραήλ, Κύπρο και Αίγυπτο που πετάει έξω από το παιχνίδι των ΑΟΖ την Τουρκία. Ταυτόχρονες διαπραγματεύσεις με Αλβανία και Ιταλία και προετοιμασία για μονομερή κήρυξη αοζ, όπως δήλωσε κι ο καμμένος πριν μία εβδομάδα. Δημιουργία σταθμού υδροποιημένου φυσικού αερίου στην Αλεξανδρούπολη, στο λιμάνι όπου πρόσφατα αγοράστηκε από εταιρείες εξ Αμερικής και με το ΝΑΤΟ ήδη να έχει εγκαταστήσει δυνάμεις του.

-Συμφωνίες για τους αγωγούς tap και east med (και οι δύο θα εφοδιάσουν ενεργειακά την Ευρώπη που δε θα εξαρτάται πλέον από τη Ρωσία με αέριο αζέρικων/ αμερικάνικων συμφερόντων στην μία περίπτωση και του Ισραήλ στην άλλη). Λάτσης και Ελπέ, εφοπλιστές, αλλά και εταιρείες-γίγαντες όπως η Total και η exxon mobile τρίβουν τα χέρια τους,

-Ισχυροποίηση της ελληνικής επιχειρηματικότητας και διείσδυσης στα Βαλκάνια, μιας και κατά δηλώσεις του Τσίπρα η Ελλάδα οφείλει να είναι η ηγέτιδα δύναμη των Βαλκανίων. Σημαντικό ρόλο σε αυτό παίζει και η περιβόητη συμφωνία των Πρεσπών, ειδική παραγγελιά των ΝΑΤΟ- Ε.Ε. προς εκπλήρωση από την Ελλάδα και την Μακεδονία.

-Αύξηση στρατιωτικών ασκήσεων της Ελλάδας αλλά και του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Σταθερές πρωτιές στη λίστα του ΝΑΤΟ για εξοπλισμούς.

-Νομοσχέδιο όπου τα παιδιά θυμάτων τρομοκρατίας (ψηφισμένο από τον κυρ-Φώτη τον Κουβέλη) θα πηγαίνουν μόνο για 3 μήνες στο στρατό, συζητήσεις για αύξηση της θητείας για τους υπόλοιπους, συζήτηση για την αναβάθμιση του ρόλου και την αύξηση του αριθμού των γυναικών στο στράτευμα. Εδώ αξίζει να αναφέρουμε και για την Κυπριακή κυβέρνηση, που το καλοκαίρι ψήφισε πλήρη απαλλαγή από την υποχρεωτική στράτευση για τους γιους των εφοπλιστών που έχουν βάση τους το νησί.

-Ασκήσεις καταστολής πλήθους, πρόσφατο το παράδειγμα στην 113 πτέρυγα μάχης πριν λίγους μήνες στην Θεσσαλονίκη.

-Συνέχιση εφαρμογής του εξαχίλιάρου -ενός μέτρου πιο ταξικού δε γίνεται, αλλά θα αναφερθούμε αργότερα σε αυτό- αλλά και της σαδιστικής έμπνευσης που θέλει την ανυποταξία διαρκές αδίκημα, με συνεχείς, πρώτη φορά (αριστερά) με τέτοια πυκνότητα, όπως στην περίπτωση του Δημήτρη αλλά και του Μπάμπη, με 4 και 2 διώξεις αντίστοιχα.

-Αύξηση της ανάμιξης του στρατού σε κοινωνικά ζητήματα όπως πρόσφατα η διαχείριση των μεταναστών, ουδετεροποίηση του ιστορικού του ρόλου αλλά και της ταξικής του φύσης με ευεργετήματα για να προσελκύσει θύματα: η άμισθη εργασία γίνεται ξαφνικά προϋπηρεσία για όσους την προσφέρουν στο στρατό, επανίδρυση της MOMA κ.α.

-Και τέλος, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, κρατάμε το εξής: 1,2 Δις θα κοστίζει στον επόμενο κρατικό προϋπολογισμό η επιστροφή των αναδρομικών 250.000 μελών των ενόπλων δυνάμεων (μπάτσοι, στρατός, λιμενικό κλπ), αλλά και δικαστών και ανώτερων πανεπιστημιακών. Η επιστροφή για έναν στρατηγό ανέρχεται στα 10.000 με τα κατώτερα στρατιωτικά στελέχη να παίρνουν πίσω 1500 ευρώ. Την ίδια στιγμή, άνθρωποι της τάξης μας, αρκούνται στα 300 και στα 500 ευρώ που ΙΣΩΣ πάρουν σαν δωράκι στο φετινό “κοινωνικό μέρισμα”. Το κράτος έχει συνέχεια και κρατά τους νόμους σαν πλαστελίνη στα χέρια του, για να εξυπηρετεί τα δικά του παιδιά, που με τη σειρά τους προστατεύουν την αστική εξουσία και κάπως έτσι διαμορφώνει μια νέα μεσαία τάξη.

Αυτά και ίσως και άλλα που δεν γνωρίζουμε ή που ξεχάσαμε να αναφέρουμε συμπυκνώνουν αυτό που εμείς ονομάζουμε ελληνικός μιλιταρισμός και τον οποίο οφείλουμε να αναδεικνύουμε αλλά και να πολεμάμε, δίπλα-δίπλα με το ίδιο το σύστημα που υπηρετεί.

Στην παρούσα συγκυρία λοιπόν, μπαίνει επιτακτικά ο διπλός αγώνας που αφορά από την μία την εναντίωση στον μιλιταρισμό και το μπλοκάρισμα τόσο της πολεμικής προετοιμασίας του ελληνικού κράτους όσο και της αναβάθμισης της παρουσίας του NATO στην περιοχή και από την άλλη την εναντίωση σε κάθε εκδοχή πατριωτισμού/εθνικισμού.

Πιστεύουμε ότι αυτό το διπλό στοίχημα όντως μπορεί να είναι κερδηθεί για την τάξη μας αν υπάρξει συντονισμός, ενότητα στη δράση και συνεπής και συνεπής αγώνας πάνω σε κάποιες συγκεκριμένες προοπτικές. Πιο συγκεκριμένα αυτά που εμείς έχουμε θέσει ως κύρια ζητούμενα είναι να:

-Αποδομήσουμε το ιδεολόγημα της εθνικής ενότητας, να αναδείξουμε το ότι η έννοια του έθνους είναι ένα κατασκεύασμα των κυριάρχων, να αποκαλύψουμε τα οικονομικά αίτια και συμφέροντα που συνδέονται με την όξυνση των εντάσεων και το ενδεχόμενο του πολέμου, να καταδείξουμε και να μπλοκάρουμε τις κούρσες των πολεμικών εξοπλισμών που γίνονται σε βάρος των κοινωνικών αναγκών που αδυνατεί να καλύψει μεγάλο κομμάτι της τάξης μας. Να απογυμνώσουμε δηλαδή κάθε μεταφυσική εθνική ή θρησκευτική ντόπα και να της προσδώσουμε την πραγματική και μοναδική της διάσταση: αυτή του κέρδους και της εξουσίας.

- Να αναδείξουμε και να συγκρουστούμε με τις βλέψεις του ελληνικού κράτους, που προσδοκά να αναβαθμίσει την θέση του, παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως παράγοντα σταθερότητας στο γεωπολιτικό τόξο αστάθειας της ευρύτερης περιοχής. Μια στρατηγική που επιχειρείται να εκπληρωθεί κυρίως με την όλο και μεγαλύτερη πρόσδεση στο NATO, παρέχοντας σημαντικότερες διευκολύνσεις στις ισχυρότερες δυνάμεις του οργανισμού και παίζοντας τον ρόλο του τοποτηρητή για τα συμφέροντα τους στην ευρύτερη περιοχή. Έτσι χωρίς να υποβιβάζομαι το ελληνικό κράτος και το κεφάλαιο από την θέση που έχουν ως οι πρώτοι δικοί μας πολιτικοί, κοινωνικοί και ταξικοί αντίπαλοι ο αγώνας είναι ζωτικό να στραφεί και ενάντια στις διακρατικές συμμαχίες που συμμετέχει και αυτή την στιγμή πιο συγκεκριμένα ενάντια στο NATO. Αυτό φυσικά υπό το πρίσμα μίας ταξικής και διεθνιστικής σκοπιάς που δε θα αφήνει παρερμηνείες για “πατριωτικά μέτωπα” και συμμαχίες με “προοδευτικές δυνάμεις της αστικής τάξης”. Πρέπει να αποπειραθούμε, με σοβαρούς όρους, να εμποδίσουμε την συνεχώς αυξανόμενη εγκατάσταση νέων ή την αναβάθμιση ήδη υπαρχουσών NATOικών βάσεων στην περιοχή, που κάνει την Ελλάδα την κύρια στρατιωτική βάση του NATO στην ΝΑ Μεσόγειο για την εκδήλωση των επιχειρήσεων του στα Βαλκάνια, την Μέση Ανατολή και την Β. Αφρική. Αλλά και να βάλουμε φρένο στην ολοένα και μεγαλύτερη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στις στρατιωτικές ασκήσεις και επιχειρήσεις του NATO και οποιασδήποτε άλλης διακρατικής συμμαχίας παίρνει μέρος όπως για παράδειγμα τη συμμαχία με Κύπρο-Ισραήλ-Αίγυπτο.

-Να κάνουμε ξεκάθαρο μέσα στους καταπιεσμένους αλλά και απέναντι στο κράτος, πως υπάρχει ένα δραστήριο κοινωνικό κομμάτι που αρνείται να χύσει το αίμα του για τα συμφέροντα αυτών που μας εκμεταλλεύονται και σε

περιόδους ειρήνης. Ταυτόχρονα να αναδείξουμε πως αυτοί που ετοιμάζονται για σφαγή είναι οι “από τα κάτω”, ενώ αντίστοιχα αυτοί που θα κάνουν μπίζνες πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον πόλεμο, είτε με φυσικά αέρια, είτε με βιομηχανικές και κατασκευαστικές επενδύσεις και που είναι αυτοί ΟΙ ΙΔΙΟΙ που τον προκαλούν, θα τον παρακολουθούν από την ασφάλεια των μετόπισθεν.

-Να προτάξουμε την διεθνιστική αλληλεγγύη. Να δημιουργήσουμε όπου δεν υπάρχουν και να εμβαθύνουμε τις υπάρχουσες σχέσεις με αγωνιζόμενα κομμάτια των γειτονικών χωρών, με τα οποία θα μπορούσαμε να σχεδιάζουμε ταυτόχρονες δράσεις διαμαρτυρίας, ή κοινές εκδηλώσεις. Για να δείχνουμε στην πράξη ότι οι εκμεταλλεζόμενοι, από οποια πλευρά των συνόρων και αν ζούμε, δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε μεταξύ μας.

Το πιο σημαντικό όμως από όλα για να πετύχει τους στόχους του ένας τέτοιος αγώνας είναι να καταφέρει να μπολιάσει και να μπολιαστεί από την ίδια την όξυνση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Για να γίνει πραγματικά μαζικός και με μια δυναμική η οποία θα είναι πραγματικά επικίνδυνη για τους φασίστες, το κράτος, το κεφάλαιο.

Αναγνωρίζουμε πως στην υπάρχουσα συγκυρία οι αγώνες βρίσκονται σε ύφεση και ο α/α χώρος βρίσκεται σε ένα αντίστοιχο μούδιασμα. Όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με τόσο σοβαρά ζητήματα και ασχολούμαστε μαζί τους, γίνονται πιο εμφανείς οι αδυναμίες μας και μπορούμε να ψάξουμε σοβαρότερα να βρούμε τις λύσεις που θα επιτρέψουν την αναβάθμιση της οργάνωσης μας, της παρέμβασής μας στο κοινωνικό και ταξικό πεδίο, την δόμηση μιας όλο και πιο συγκεκριμένης και συνεκτικής πολιτικής θέσης αλλά και αντίστοιχα στρατηγικής.

Ένας γενικότερος στόχος που θέτουμε πάντα αλλά ακόμα περισσότερο στην υπάρχουσα περίοδο εντάσεων είναι η ενδυνάμωση και η πυροδότηση των επιμέρους κοινωνικών και ταξικών αγώνων και η προσπάθεια σύνδεσής τους για τη δημιουργία ενός ισχυρού ανταγωνιστικού κινήματος. Αυτό έχει νόημα να το αναφέρουμε για δύο λόγους: από τη μία η ύπαρξη ισχυρών αγώνων θα δρούσαν αποτρεπτικά στο να ριζώνουν εθνικιστικές-πατριωτικές ρητορικές στο κοινωνικό σώμα και από την άλλη κάθε κράτος θα το σκεφτόταν διπλά να εμπλακεί σε έναν πόλεμο έχοντας το νου του συνέχεια στα μετόπισθεν. Γιατί τότε ναι, ο πόλεμος, ίσως να τους έβγαине τελικά ξινός...

Άλλωστε, η δημιουργία ενός διευρυμένου, ταξικού, μαχητικού, αυτοοργανωμένου κινήματος που θα συνδέει κάθε διαφορετικό, μικρό και μεγάλο αγώνα από το ζήτημα της κάλυψης αναγκών (νερό, ενέργεια, υγεία, μετακινήσεις, στέγαση κ) μέχρι τους εργατικούς αγώνες ή αγώνες υπεράσπισης της φύσης και των δημόσιων χώρων, γεννά πολλές δυνατότητες. Εάν καταφέρουμε να δομήσουμε ή καλύτερα να συνυπάρξουμε ως ενεργό κομμάτι μέσα σε ένα τέτοιο κίνημα θα μπορούμε να δώσουμε συλλογικές λύσεις σε προβλήματα που θα γεννηθούν σε περίπτωση εκδήλωσης ενός πολέμου. Και στην περίπτωση που είτε τα καταφέρουμε εμείς, είτε δεν βγουν τα κουκιά στους καπιταλιστές και ένας τέτοιος πόλεμος που αναφερόμαστε σήμερα δε γίνει, ένα τέτοιο κίνημα θα μπορέσει να δράσει και να μιλήσει ρεαλιστικά για τον ταξικό πόλεμο -αυτή τη φορά οξυμένο από τους από τα κάτω-, εκείνον τον πόλεμο, τον τελευταίο πόλεμο που θα σταματήσει όλους τους πολέμους και με τη νικηφόρα έκβασή του για το προλεταριάτο θα πάψουν να υπάρχουν οι ψευδείς ιδεολογίες που μας χωρίζουν σήμερα: ΤΑ ΕΘΝΗ-ΚΡΑΤΗ, ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ.

Στο συγκεκριμένο σημείο θα θέλαμε να αναφερθούμε λίγο πιο συγκεκριμένα στην πρόταση της ολικής άρνησης στράτευσης, η οποία έχει ιδιαίτερο νόημα, φυσικά ως ένα μόνο κομμάτι της αντιμιλιταριστικής πάλης. Τη στιγμή που σε Ελλάδα-Τουρκία εκατοντάδες χιλιάδες παίρνουν τρελόχαρτο ή εξαγοράζουν τη θητεία τους στέλλοντας ένα σαφές μήνυμα -αλλά μέσω σιωπηλών και ατομικών διαδρομών-, η ολική άρνηση στράτευσης αποτελεί μία συνειδητή πολιτική επιλογή που στρέφεται τόσο κατά της θητείας σε καιρό ειρήνης (που συνεπάγεται χαμένο χρόνο, εκπαίδευση σε ρατσιστικά, ιεραρχικά, σεξιστικά πρότυπα, δωρεάν εργασία κλπ) όσο και σε καιρό πολέμου και μπορεί να συμπυκνώσει, προφανώς ανάλογα και το ίδιο το υποκείμενο μία σαφή ταξική άρνηση απέναντι στο μιλιταρισμό αλλά και τον ίδιον τον πόλεμο.

Λόγω του τρόπου που γίνονται οι διώξεις (ατομικά) και του ότι δεν αποτελεί -τουλάχιστον ακόμα- επιλογή ενός διευρυμένου κοινωνικού συνόλου (ούτε καν του αναρχικού «χώρου») θεωρείται μια ατομική επιλογή, κάτι που δυστυχώς της κοστίζει προς το παρόν, το αγκάλιασμα από τους δεκάδες χιλιάδες που δεν πάνε σήμερα να υπηρετήσουν χάνοντας 9 μήνες από τη ζωή τους και τους εκατοντάδες χιλιάδες που δε θα πάνε αύριο σε έναν πιθανό πόλεμο.

Στην παρούσα συνθήκη έντασης και διαρκούς απειλής πολέμων τόσο σε τοπικό όσο και σε πιο διευρυμένο γεωγραφικά επίπεδο θα μπορούσε να αποτελεί κομμάτι μίας συνολικότερης αντιπολεμικής προοπτικής για τους προλετάρους που πρόκειται να συρθούν για να τραυματιστούν και να πεθάνουν για τα συμφέροντα κράτους και κεφαλαίου. Θεωρούμε λοιπόν πως όσο το σενάριο ενός πολέμου θα φαντάζει όλο και πιο ρεαλιστικό στα μάτια των από τα κάτω αυτής της κοινωνίας, τόσο πιο εντατική θα πρέπει να είναι η προπαγάνδισή της μαζικής αποδοχής μιας τέτοιας επιλογής.

Επίσης μια υποθετική ενδεχόμενη κατάσταση μαζικών αρνήσεων στράτευσης σε μια τέτοια περίοδο αυξημένων εντάσεων θα μπορούσε να εμποδίσει ως έναν βαθμό τους σχεδιασμούς του ελληνικού κράτους και να δράσει αποτρεπτικά για την εμπλοκή του σε ενδεχόμενο πόλεμο.

Όπως ειπώθηκε/ θα ειπωθεί οι δίωξεις έχουν διπλό χαρακτήρα τόσο σε ποινικό όσο σε οικονομικό επίπεδο. Ενώ είναι από τα ελάχιστα, αν όχι το μόνο, έγκλημα για το οποίο μπορείς να διώκεσαι επί της ουσίας διαρκώς. Παρότι λοιπόν η δίωξη για την ολική άρνηση στράτευσης δεν αποτελεί κακούργημα όπως παλιότερα, λόγω παύσης της διαρκούς επιστράτευσης που έπαψε πριν λίγα χρόνια, ο χαρακτήρας της ως διαρκές έγκλημα σε ένα μακροπρόθεσμο επίπεδο έχει το ίδιο πάνω κάτω αποτέλεσμα. Την οικονομική εξόντωση και την φυλάκιση του αγωνιζόμενου, αναδεικνύοντας το πόσο επικίνδυνη για τους σχεδιασμούς του θεωρεί το κράτος την μαζικοποίηση αυτής της επιλογής.

Βέβαια υπάρχει μια ιδιαιτερότητα που έχει να κάνει με το γεγονός ότι συνήθως ο στρατός δεν τραβάει τόσο πολύ τις δίωξεις. Αυτό συμβαίνει για διάφορους λόγους τους οποίους απλά μπορούμε να υποθέσουμε και δεν έχει νόημα για την κουβέντα να αναλύσουμε εδώ.

Από πλευράς του α/α χώρου σε επίπεδο αλληλεγγύης (και αυτό έχει να κάνει και με το ότι η κάθε δίωξη είναι εξατομικευμένη) η κάθε υπόθεση «τρέχεται» ξεχωριστά ειδικά όταν παρατηρείται αύξηση της καταστολής σε συγκεκριμένο αρνητή. Αυτό φυσικά έχει την σημασία του, αλλά εμείς θεωρούμε ότι για να σταματήσουν οι συνεχείς δίωξεις τόσο στο παρόν όσο και στο μέλλον, για να ενδυναμωθεί το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης αλλά και συνολικά η αντιμilitarιστική πάλη οφείλει να δοθεί ένας συνολικότερος αγώνας με πιο συλλογικούς όρους. Ένας αγώνας που να θέτει ξεκάθαρα, εκτός των άλλων, τη διεκδίκηση της άμεσης και αναδρομικής παύσης των δίωξεων σε όλους τους αρνητές. Σπάζοντας στην πράξη αυτό το «ατομικό» χαρακτηριστικό που στοιχειώνει την συγκεκριμένη πολιτική επιλογή...

Αυτή την πρόταση την έχουμε θέσει και δημόσια με κείμενα, αλλά εδώ θα θέλαμε να πούμε δυο παραπάνω λόγια για το σκεπτικό μας.

Ένας τέτοιος αγώνας πέρα από το αν θα πετύχει ή όχι την ολική ή μερική παύση των δίωξεων στους ολικούς αρνητές δρα προωθητικά για το ίδιο το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης, για τον ίδιο τον αγώνα ενάντια στον μιλιταρισμό και τους πολεμικούς σχεδιασμούς του ελληνικού κράτους.

Γιατί γειώνει το συγκεκριμένο πρόταγμα αλλά και γενικότερα την αντιπολεμική και αντιμilitarιστική πάλη σε ένα πραγματικό και άμεσο επίπεδο, όπου μπορεί να επιτευχθεί μια οπισθοχώρηση του κράτους και μια νίκη για το κίνημα. Μια νίκη από αυτές που χρειάζεται το κίνημα αλλά και γενικότερα οι από τα κάτω αυτού του κόσμου για να πιστέψουν και πάλι στις δυνατότητες που έχουν όταν αγωνίζονται.

Επιπλέον, σε ενδεχόμενη νίκη ενός τέτοιου αγώνα, η συγκεκριμένη επιλογή θα γίνει πιο εύκολα οικειοποιήσιμη από όλο και περισσότερους καταπιεσμένους, ένα βασικό ζητούμενο για να έχει και τα αποτελέσματα που προαναφέραμε. Σε αυτή τη κατεύθυνση, με αυτά κατά νου, σας καλούμε σε στήριξη της συγκέντρωσης του Σαββάτου στις 12.00 στην Αριστοτέλους, σε νέες δράσεις και κινητοποιήσεις αλλά και όσο γίνεται μαζική παρουσία στο στρατοδικείο του Δημήτρη στις 8 Νοέμβρη αλλά και σε αναβάθμιση της ίδιας της πάλης ενάντια όχι μόνο στον πόλεμο, τον εθνικισμό και τον ιμπεριαλισμό, αλλά εν γένει στον μιλιταρισμό που κερδίζει συνεχώς έδαφος μέσα στην κοινωνία για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα κράτους και κεφαλαίου...